

SPARTACUS

264/37

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

ACTUELE
BERICHTEN

28 April 1945.

POLITIEK WEEKOVERZICHT

In de laatste tijd verschenen herhaaldelijk berichten van geallieerde oorlogsverslaggevers omtrent de toestanden in de Duitse concentratiekampen. Uittreksels van deze berichten konden wij in de in Nederland verschijnende illegale pers lezen. Wij zien ervan af, in onze organen eveneens uitvoerige beschrijvingen ervan te geven en wijzen onze lezers op datgene, wat in de pers en literatuur van de revolutionaire arbeidersbeweging sinds het jaar 1933 omtrent concentratiekampen en dergelijke instellingen van het fascisme medegedeeld werd. In vroegere jaren hebben vele mensen, die vandaag met ontsteltenis van de gruwelijke mishandelingen en moorden in Duitse concentratiekampen kennis nemen, weinig of geen geloof geschonken aan de rapporten van de revolutionaire arbeiderspers en zelfs aan de berichten van anti-fascistische vluchtelingen. Men stelde zichzelf al te vaak gerust met de gedachte dat veel overdreven was, wat over Buchenwalde, Dachau, Oranienburg, Hamburg en vele andere moordholten van het Duitse Rijk gezegd werd. Men kon of wilde niet geloven, dat mensen in staat waren jaar in jaar uit, dergelijke beestachtigheden te begaan.

De officiële instanties hebben hun uiterste best gedaan, de openbare mening af te leiden en te kalmeren. Onvergetelijk is de circulaire van den vroegere minister van justitie Goseling, waardoor de toelating van Duitse anti-fascistische vluchtelingen en zelfs algemeen van slachtoffers van het fascisme in Nederland, in principe verboden werd. Uitzonderingen mochten slechts gemaakt worden in gevallen van direct levensgevaar. Maar de minister beweerde met klem in zijn circulaire, dat: opsluiting in een concentratiekamp geen levensgevaar betekende. De minister wist officieel niets ervan, dat reeds toen tienduizenden in Duitse concentratiekampen op onvoorstelbare manier vermoord waren. Officieel wist de minister niets ervan. Maar de ironie van het noodlot bracht met zich mee, dat juist deze minister Goseling zich persoonlijk op de hoogte kon stellen van het ongevaarlijke van het leven in een Duits concentratiekamp. Hij is tijdens zijn onvrijwillige aanwezigheid in een dergelijk kamp overleden.

"CONCENTRATIEKAMP BETEKENT GEEN LEVENSGEVAAR."

Veel en vreselijke ellende is in de laatste jaren over de wereld heen gegaan. De Nederlandse bevolking en alle andere volkeren van Europa hebben aan den lijve ondervonden, wat fascistische onderdrukking en wreedheid betekenen. De herinnering aan vroegere gebeurtenissen verbleekt bij dergelijke ondervindingen.

In het najaar van 1938 stonden duizenden mensen aan de Nederlandse grenzen, vluchtelingen uit Duitsland, uit Oostenrijk, uit Tsecho-Slowakije. In hun wanhoop wierpen mensen zich voor de locomotieven, omdat men hun niet wilde toelaten. Zij verkeerden volgens minister Goseling niet in levensgevaar, als zij in Duitsland bleven. Dagelijks arriveerden schepen in Rotterdam, Hoek van Holland en Vlissingen met groepen van vluchtelingen, die ook in Engeland vergeefs gepoogd hadden, een tijdelijk asyl te vinden. Stoomboten zwierven met duizenden passagiers over de wereldzeeën en trachtten tvergeefs, hun levende lading kwijt te raken.

Maar in het jaar 1936 waren ondanks alle tegenpropaganda - honderdduizenden uit alle landen der aarde naar de Olympiade in Berlijn getrokken, om zich onder de dekmantel van een zgn. sportfeest door de Nazi-propaganda te laten beliegen en deze propaganda met hun centen te helpen bekostigen.

Enkele jaren vóór de oorlog vergaderde in Berlijn de internationale vereniging voor de hervorming van het gevangeniswezen. De meest vooraanstaande geleerden en practici uit de internationale juristenwereld maakten deel uit van deze vergadering en luisterden aandachtig naar het fascistische verkrachters van het recht en beulen omtrent "het hoge peil van het Duitse gevangeniswezen" wisten te berichten. Deze internationale kampioenen van het recht lieten zich door de vertegenwoordigers van het fascistische bloedregiem plechtig begroeten en tracteren.

Het is soms goed, zich deze gebeurtenissen te herinneren. En het is doelmatig, ook niet te vergeten, dat het concentratiekamp voor Joden in Westerbork geenszins pas tijdens de Duitse bezetting, maar op bevel van de Nederlandse regering en op

kosten van het Joodse vluchtelingencomité opgericht werd.

Wij hebben ons deze, nu reeds enkele jaren terugliggende gebeurtenissen juist in deze dagen herinnerd, waarin de burgerlijke, reformistische en stalinistische pers haar verslagen over de toestanden in de Duitse concentratiekampen publiceert. En het komt ons zo voor, dat de verontwaardiging van de pers- en radiocommentaren niet helemaal echt is. Ze smaakt al te zeer naar propaganda, naar de propaganda, waardoor men de chauvinistische instincten wil aanwakkeren. "Het hele Duitse volk is schuldig". Zorgvuldig wordt in alle berichten verzwezen, dat de overgrote meerderheid van de gemartelden en vermoorden in Duitse concentratiekampen en tuchthuizen... Duitsers zijn. Voorzichtig geschat zijn er 5 millioen, volgens andere berekeningen meer dan 9 millioen Duitse arbeiders en intellectuelen in concentratiekampen opgesloten. Maar hierover vinden we geen woord in die pers, die zogenaamd de taak op zich genomen heeft, de leugenpropaganda van de fascistten door het vrije woord en betrouwbare berichten tegen te werken. In geen enkel orgaan durft men ook maar aan te duiden, dat geen volk ger aarde en vooral geen arbeidersklasse der aarde zoveel slachtoffers in de strijd tegen het fascisme te betreuren heeft als het Duitse volk en de Duitse arbeidersklasse.

Wij weten heel goed, dat deze beweringen niet graag worden gehoord, en wij weten zelfs, dat zij niet helemaal ongevaarlijk zijn. En desondanks zullen wij ze steeds herhalen, teneinde de ergste volksvergiftiging, de chauvinistische leugens, te bestrijden. Een slecht geweten leidt tot hysterische uitbarstingen van woede. Op dit gebied spant het blad van de Nederlandse stalinisten de kroon, zonder twijfel. Reeds nu heeft de zgn. "Waarheid" vertegenwoordigers van het proletarische internationalisme in Nederland als "fascisten-vrienden" en "collaborateurs" aan en eist hun liquidering. Zij haalt de enige consequente tegenstanders van de imperialistische oorlog aan onder de als scheldnaam bedoelde titel

"tritzkisten". En zij schamen zich niet hierover, zomin zij zich destijds geschaamd hebben onze in April 1942 door de Duitsers gefusilleerde kameraden als "Nazi-agenten" te belasteren.

Op de opmarswegen van de geallieerde legers zien de soldaten uit alle geallieerde landen in de hel van de fascistische barbaarsheid. Verbijsterd staat de wereld van het korte geheugen voor dergelijke beestachtigheden. En de soldaten uit Rusland, uit Engeland, uit Amerika en uit alle andere landen zijn op dit moment meer nog dan ooit ervan overtuigd, dat zij de strijders voor vrijheid en democratie zijn. Zij openen de poorten van de concentratiekampen voor millioenen vertrapte mannen, vrouwen en kinderen of tenminste voor diegenen, die nog in leven zijn. En morgen trekken zij verder en zij komen misschien in een Duitse stad of een dorp een vrouw tegen, wier man sinds jaren in een Duitse concentratiehel "geleefd" heeft. Maar zij mogen deze vrouw krachtens hun oppercommando niet de hand toesteken, ze mogen geen vriendelijk woord tegen haar zeggen, want ook zij behoort bij het "schuldige Duitse volk". En misschien op dezelfde dag, waarop de man van deze vrouw door S.A.-midadigers opgejaagd, mishandeld en in een concentratiekamp overgebracht werd, heeft de Britse of Amerikaanse officier, die zonder groot langs deze vrouw heengaat en zijn soldaten ieder vriendelijk woord of hulpverlening verbiedt, in het Olympische stadion van Berlijn de phrases toegejuicht, waarmee Hitler de Olympische spelen van 1936 heeft geopend.

Mensen behoren niet in concentratiekampen te zitten. Mensen behoren helemaal niet in kampen, kazernes of unifomen. Aan de mensen behoort deze aarde, als ze maar willen. En misschien zullen de Amerikaanse en Britse soldaten over weinige jaren zich herinneren, dat zij eens concentratiekampen geopend hebben, en dat het vooral hun Duitse klasseggenoten waren, die zij daar gevonden hebben. Zullen zij zich herinneren, vóórdat het weer eens te laat is? Concentratiekampen zijn levensgevaarlijk, voor allen en in alle landen.

DE KAPITALISTISCHE PRODUCTIEWIJZE HEEFT TOT VOORWAARDE HET BESTAAN VAN
HET PROLETARIAAT, ZIJ SCHIEF HET PROLETARIAAT ALS KLASSE. EN DAARMEE
SCHIEF ZIJ NIET SLECHTS DE VOORWAARDE VOOR HAAR LEVEN, MAAR OOK DIE
VOOR HAAR ONDERGANG.

HET STAATSTE APPEL

Voor de tweede maal in de geschiedenis van de laatste 5 jaar, staan wij aan de vooravond van grote gebeurtenissen. Weer zullen in de maatschappelijke verhoudingen grote verschuivingen plaatsvinden. Tot nog toe geschieden deze verschuivingen binnen het raam van het kapitalistische machtsmonopolisme. We denken hierbij aan de toestand van de Duitse bezetting van Nederland in 1940. Onder het motto van nationalisme en socialisme, van bloedsverbondenheid, vreugde en arbeid, werden de oude bonzen en goed-betaalde staatsfunctionarissen vervangen. De Verwalters, S.D.-ers, Gestapo-agenten, N.S.B.-ers en hoe het tuig ook mag heten, begonnen zonder de Calvinistische glimlach, maar op de moderne, brute wijze, die het Nazi-dom typeert, de Nederlandse arbeidersklasse uit te plunderen en te knechten. De Nederlandse arbeiders merkten nu pas de verschillen tussen de wijze van knechten en uitzuigen van het Nederland van vóór 1940, met zijn vijf maal honderduizend werklozen, waar het vergif van werkverschaffing en werklozensteun een zeer langzame uitwerking had, en de ongebreidelde terreur der Nazi-bandieteren, die de Nederlandse arbeidersklasse niet over het verloop van lange jaren - maar binnen enkele maanden op de knieën wilde hebben. Vele machtspotentaten van de Oranje-bourgeoisie moesten het veld ruimen voor deze a-sociale elementen... en werden kwaad om het verlies van hun machtspositie. Anderen, waaronder het ambtenaren-apparaat, zongen het lied op de oude wijs en er was niemand die er schade bij had. Alleen de Nederlandse arbeidersklasse bloedde uit duizend wonden! Thans, we schrijven voorjaar 1945, stort het Nazi-apparaat der Duitse bourgeoisie ineen. Nieuwe formaties der onderdrukking staan gereed. S.D., Verwalters, Grüne, etc.; zij zullen verdwijnen. Zij blijken vervangen te worden door de organen der democratie, die zullen dienen als golfbrekers in dienst van het monopoliekapitalisme. En velen mannen, steunende op hun werk in de illegaliteit of uit traditie van oude machtsverhoudingen van vóór 1940, recht te hebben tot bezetting van één of meer functies bij

de komende paleisrevolutie van Moedertje Staat.

Geheime vergaderingen, gekonkel, gekuip, dingen naar de plaats vanwaar de beste posities ingenomen kunnen worden zijn de dagelijkse bezigheden van die lieden, die wij kenmerken als Strebers.

En dit nieuwe bonzendom ontwikkelt zich ook thans in de schoot der arbeidersklasse, zonder dat deze naar haar mening gevraagd wordt.

Dit alles onder de naam van DEMOCRATIE!

Persorganen, typografische bedrijven, gekocht en betaald van de wekelijkse penningen der arbeidersklasse, zijn reeds voorzien van nieuwe directies, die niets gemeen hebben met de arbeidersklasse, noch enige vakbekwaamheid bezitten. Enkele maanden geleden werden uitvoerige rapporten verzonden naar de Nederlandse regering in Londen, geschreven door een vertegenwoordiger uit de hofclique van onze voormalige regering. Daarin werd uitdrukkelijk betoogd, dat het driemanschap der Nederlandse Unie niets te maken had met de antisemitische zondvloed der Nazi's. Naast het dubieuze feit, dat men een regeringsrapport moet schrijven ter verdediging van zijn onschuld, vergat de schrijver te melden, dat het corporatieve stelsel, of anders gezegd het Mussolini-fascisme, één der doelstellingen was van de Nederlandse Unie in zijn glorie-tijd. Nu is één der mannen van dit illustere gezelschap der Nederlandse Unie minister geworden. Zo vecht elke groep voor zijn standje, maar over een strijd ter verbetering van de positie der arbeidersklasse geen woord. Wij horen noch op hun vergaderingen, noch in hun pers of gesproken woord, de practijken hekelen der bezittende klasse, die haar macht wenst te funderen op de nijverheid der arbeidende klasse.

Kameraden, we staan aan de vooravond van grote gebeurtenissen. Zal na de terreur en executie-politons, na de jaren van malaise en crisis met dertien en veertien gulden steun, na de oorlog en verwoesting, die thans ons land als pestilenties toisteron, een nieuw parsietendom zich vastzuigen op nijvere handen?

De historie kent geen adempauze.....! Het laatste appèl weerklinkt. Het woord is aan jullie!

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN
VAN DE ARBEIDERS ZELF.

PARTICULIER INITIATIEF....

"Thans fl. 4.50." Triomphantelijk staat het bordje met het opschrift naast het kleine bloemkooltje bij onzen groenteboer. Een dag geleden kostte het kooltje fl. 8.--. Rhabarber, sla, spinazie, andijvie, asperges, etc., kostelijk voedsel, dat we al lang vergeten waren, ligt achter de etalages der groentewinkels. De inhulige Duitsers kunnen niet meer exporteren. Vijf jaar lang hebben zij de schuld gehad, Nu zijn de winkels weer vol. Hoera, dachten wij, toen de Veluwe en de Afsluitdijk bezet werden door de geallieerden. De export is nu onmogelijk, nu kunnen we ons eens tegoed doen aan de vitaminen, die wij zo dringend nodig hebben, en die verbouwd worden in de weelderige tuinderijen van het Westland. Maar we hebben weer pech! De aanvoer is vrij. De handel in warmoezen-gewassen is geheel overgelaten aan het particulier initiatief. Vraag en aanbod beheersen de markt. De tuinder en groenteboer zijn officiële zwart-handelaren geworden. Nu verdienen ze meer dan ze ooit durfden dromen, toen ze niet officieel zwart-handelden.

Particulier initiatief noemt men dat!

Er zijn meer mooie namen uitgevonden voor roof op grote schaal. We denken aan de woorden: "In beslag nemen", "vorderen", "devaluatie", "inflatie", "deflatie". Maar met dat al verschijnt op de tafel van den arbeider, naast zijn éne aardappel per dag, geen bordvol met vitaminerijke groente. Ingenieur Louwes, secretaris-generaal van het departement voor de voedselvoorziening in oorlogstijd heeft besloten, dat de aanvoer en de handel van de groenten aan het particulier initiatief

overgelaten moeten worden. Dan zorgt men wel, dat er groenten op de markt aangevoerd worden. En wie zal dit betalen, zoete lieve Gerritje...? We moeten het wel hebben van ingenieurs!

De officiële motivering is de volgende: "De aanvoer uit het Westland was niet officieel te regelen. Het aankoop-bureau Velders zat verleden jaar al met de handen in het haar. Nu het transportwezen kapot is, zien we geen kans groenten van het Westland naar Amsterdam te krijgen. Dus laten we de groente-aanvoer en -handel aan het particulier initiatief over. Dan zorgt men wel, dat er groenten aan de markt komen.

Wie nu denkt, dat, door de norm van vraag en aanbod, de prijzen straks zullen dalen, heeft dat mis. De kas-groenten zijn haast op. De groenten van de koude grond zullen, ondanks het zonnige weer, nog wel enige weken op zich laten wachten. Dat noemt men de komkommer-tijd.....! En het particulier initiatief doet de rest wel. Nu eet de arbeider geen groenten ondanks de overvloed en het feit, dat de etalages er zo aantrekkelijk uitzien. Liever gooit men de groenten, bij gebrek aan koopkracht weg, dan dat men ze tegen redelijke prijs aan de hongerende arbeiders verstrekt.

Dat noemt men prijzen-politiek. Weer zo'n mooi woord!

Straks, in de komkommer-tijd en ondanks het feit, dat de Duitsers ons nu niet leegeten, is groenten voor de arbeiders helemaal "taboe". Want het particulier initiatief (lees: kapitalisme) beheerst ook de levensmiddelenpositie.

K A M E R A D E N !!

Er moet geld komen voor
het

P E R S F O N D S

Maandschrift "SPARTACUS"

verschijnt

de 15e van iedere maand.

GIJ MOET STEEDS ZO HANDELEN EN SPREKEN, DAT HET KLASSEBEWUSTZIJN
DER ARBEIDERS ERDOOR WORDT OPGEWEKT EN VERSTERKT.